

Ruhumuzun Buzlu Camı

Aysel Aksümer tarafından yazıldı.

Perşembe, 26 Mayıs 2011 07:36 - Son Güncelleme Cuma, 27 Mayıs 2011 17:26

Bazı kapıların zili veya tokmağı yoktur. Ya da açıp kapamaya yarayan tutma kolu. İnsanın ruh âlemini buna örnek olarak gösterebiliriz. Herkes kendi yönetim merkezinin patronudur. Bunu derken maaşımızı veren kurumdan vs. bahsetmiyorum. Tamamen her çeşit duygumuzun örgütlediği, karar mekanizmamızın sürekli işlediği kendimizden yola çıkıyorum.

İstersek sabaha kadar fikir üretiriz, istemezsek yerimizde sayarız. Günümüzdeyse eğer ruhumuza komşu buluruz, değilsek tek bir sese bile tahammül edemeyip saf dışı ederiz.

Düşüncelerimiz bize tapuludur. Ağızımızı kapı olarak kabul edersek, ses olarak dışarı çıkmışsa bir kere o andan itibaren topluma mal olmuş demektir. Sert çıkışlar yaparsak; kapımızı bir daha çalan olmaz, çok taviz verirsek bu sefer de yol geçen hanı gibi olur. Önüne gelen karışma yetkisi bulur kendinde.

Çok konuşmak da yağlanma dönemi gelmiş kapıya benzer. İkisi de inanılmaz gıcık eder insanı. Ne yazık ki sözkonusu olan insansa, pamuğa yağ döküp ağızına da süremeyiz.

Bazı kapılar dışarı açılmaz hiç. Örülmüştür duvar gibi. İçine kapanık insanları onlara benzetirim. Kilit vurur yüreğine, mühür vurur dudaklarına, erir gider içinde gün be gün.

Mevsimi yoktur ruhumuzun. Dışarıda güneş açarken bakarsınız biz de batar. Bazen de kapalı havada sebepsiz açarız.

Ruhumuzun Buzlu Camı

Aysel Aksümer tarafından yazıldı.

Perşembe, 26 Mayıs 2011 07:36 - Son Güncelleme Cuma, 27 Mayıs 2011 17:26

Bazı kapıların buzlu camları vardır. Dışarıdan bakılınca içeride olup biteni net olmasa da görürsünüz. Işığı bir şekilde dışarı verirler.

Yüzümüz de iç dünyamızın buzlu camı gibidir aslında. Meteorolojik durumumuzu; yağmur biriktiren bulutlara benzeyen gözlerimizdeki hüznün veya yaşlar ya da gül gibi solan, kireç gibi beyazlaşan, pancar gibi kızaran yüzümüz belli eder. Hele dudaklarımız; kâh titrer, kâh güler.

Geçmişimizi sorgulayıp hatalarımızdan dersler çıkarırken geleceğe yönelik de durmadan planlar yaparız. Ülkeyi yöneten cumhurbaşkanı, başbakan kadar mesul hissederiz kendimizi.

Yıllık değil bazen günlük planlar yaparız. Alınacaklar, verilecekler, atılacaklar diye. Bazen de kendimizi öyle bir harcarız ki. Değmişse ne âlâ ama değmemişse üzüntüden kahroluruz.

An gelir kendimizi nerede kaybettiğimizi bile hatırlamadığımız bir şemsiye gibi unuturuz. Önceliklerimizi başkalarına veririz. O kadar kaptırırız ki karşımızdaki de bizi unuttur. İşte o zaman hatamızı anlarız.

Eşimiz, çocuklarımız, anamız, babamız hepsi için düşüncelerimiz vardır. Sağlıklarını, geleceklerini takarız kafamıza. Onların mutluluğu bizim mutluluğumuz, üzüntüleri bizim üzüntümüz olur.

Darbeler yaşarız; tanksız, tüfeksiz. Tokat gibi, tokmak gibi iner yüreğimize. Çarşaf gibi denizde bile fırtınalara yakalanırız. Kaptanı biziz! Ya batarız ya da karaya çıkarız.

Ruhumuzun Buzlu Camı

Aysel Aksümer tarafından yazıldı.

Perşembe, 26 Mayıs 2011 07:36 - Son Güncelleme Cuma, 27 Mayıs 2011 17:26

Velhasılı; içimiz ne ise dışımız da o olmalı diyorum. Güzel düşünceler güzellik doğurur, kötü düşünceler ise hayatı zindan eder. Dünyayı yaşanır kılmak tamamen bize bağlı. Gözlerimiz gerekirse çirkini bile güzel görmeli. Çünkü nasıl bakarsak öyle görürüz.

Madem geldik dünyaya mümkün olduğu kadar yaşanılır hale getirmeliyiz ki hem kendimiz hem çevremizdekiler mutlu olsun. Bu da tamamen ruh sağlığımızı korumamıza bağlı.

Küçük şeyleri dert etmemeli, büyük şeylerle karşılaşınca Karadenizde gemilerimizi batırmamalıyız. Her yeni gün yeni bir kapı açar. Umutlarınız hep yeşil kalsın.